

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το πώς διαμορφώνεται η **κατανομή των εδρών** στη Μεγάλη Βρετανία, έχει τη δική της μεγάλη σημασία, καθώς σχετίζεται με το **καλπονοθευτικό και εντελώς αντιδραστικό εκλογικό σύστημα**, όπου το πρώτο κόμμα σε μια περιφέρεια, παίρνει και τις έδρες! Ας δούμε παράλληλα προσεκτικά τι ψήφισε ο κόσμος και ας κάνουμε μια **σύγκριση ψήφων/ποσοστών** μεταξύ των εκλογών 2019 και 2017.

	2019		2017		Μεταβολή 2017-2019	
Συντηρητικοί	13.941.200	43,60%	13.636.689	42,40%	304.511	1,20%
Εργατικοί	10.292.054	32,20%	12.878.400	40%	-2.586.346	-7,80%
Φιλελεύθεροι	3.675.342	11,50%	2.371.910	7,40%	1.303.432	4,10%
SNP (Σκωτζέζοι εθνικιστές)	1.242.372	3,90%	977.569	3%	264.803	0,90%
Πράσινοι	864.743	2,70%	525.665	1,60%	339.078	1,10%
Brexit/UKIP(ακροδεξιά)	642.303	2%	594.068	1,80%	48.235	0,20%
Ενωτικοί/Β. Ιρλανδία	244.128	0,80%	292.316	0,90%	-48.188	-0,10%
Sinn Fein/Β. Ιρλανδία	181.853	0,60%	238.915	0,70%	-57.062	-0,10%

Από τον πίνακα και σε ότι αφορά τις **μετακινήσεις**, προκύπτει ότι νικητής είναι φυσικά το κόμμα των **Συντηρητικών**, αλλά η πιο ηχηρή είδηση είναι η **μεγάλη πτώση και ήττα των Εργατικών**.

Ο **Κόρμπιν** υποτίθεται ότι έκανε το μεγάλο **colpo grosso**.

Στο ερώτημα

“τι θέση παίρνετε τελικά για το Brexit;”,

που ήταν στο κεντρικό της αντιπαράθεσης, οι Εργατικοί απάντησαν

“α, ναι, το Brexit ε; Κοιτάξτε, εμείς βασικά θέλουμε το καλό του λαού και θα φροντίσουμε για αυτό αν μας δώσετε την κυβέρνηση. Όσο για το Brexit, ότι μας πει ο λαός θα κάνουμε”.

Το να πει κανείς ότι αυτό το (αόριστο) “καλό του λαού”, δεν κρίνεται ΜΟΝΟ με την έξοδο ή την παραμονή στην ΕΕ, έτσι “σκέτα”, χωρίς πολιτικούς όρους και ταξικές προϋποθέσεις, είναι σωστό.

Το να παρακάμπτεις όμως το ερώτημα, συσκοτίζοντας **αφενός** το ρόλο της ΕΕ σε σχέση με τις κοινωνικές πολιτικές που εφαρμόζονται στη χώρα και **αφετέρου** το ποιες είναι οι γραμμές (κοινές, αλλά και διαφορετικές) της βρετανικής αστικής τάξης τόσο στο στρατόπεδο του Brexit όσο και του Remain, είναι ο συνδυασμός των χειρότερων δυνατών κόσμων.

Αυτό έκαναν ακριβώς ο Κόρμπιν και οι Εργατικοί, δουλεύοντας τελικά για ένα ακροδεξιό κλόουν Τζόνσον.

Ο κόσμος εν τέλει δεν είναι κουτός. Το «θα δούμε μετά» για το Brexit, ήταν ξεκάθαρο ότι ήταν μια **σταδιακή και τελικά πλήρης μετατόπιση προς την παραμονή στην ΕΕ**. Την ίδια στάση είχε κρατήσει ο Κόρμπιν και στις ευρωεκλογές για να χαρίσει τότε την πρώτη θέση στον ακροδεξιό Φάρατζ (30,5%!) και στους Εργατικούς την τρίτη με ένα ταπεινωτικό 19,6%.

Αν δούμε τη **«μεγάλη εικόνα»**, μια ισχυρή καπιταλιστική χώρα, με βαρύνουσα για το παγκόσμιο συσχετισμό οικονομική, πολιτική και στρατιωτική δύναμη, αποχωρεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση,

αποδυναμώνοντάς της καίρια, σε μια στιγμή που στην Ελλάδα αυτή παρουσιάζεται ως το «άλογο που δε χάνει» και αιώνιος «σωτήρας» μας...

Όσο και αν σε πολλούς αυτή η γραμμή των Εργατικών φαίνεται παράλογη, έχει ως **βασικό πυρήνα** της την **πρόταση ανάθεσης για κυβερνητική διαχείριση**, που χαρακτηρίζει όλα τα “αριστεροδημοκρατικά” αστικά κόμματα.

Οι ανά τον κόσμο θιασώτες του **αριστερού κυβερνητισμού**, μετά το φιάσκο του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα, εδώ και δυο χρόνια παρουσιάζαν τους Εργατικούς του **Κόρμπιν**, τον **Σάντερς** στους Δημοκρατικούς των ΗΠΑ (αλλά κάποιος και τους Σοσιαλιστές του Σάντσεθ στην Ισπανία!), ως το **νέο υπόδειγμα** για ένα “νικηφόρο δρόμο της αριστεράς”.

Πολλοί υπερτόνιζαν για το σκοπό αυτό, πριν τις Βρετανικές εκλογές, κάποια αιτήματα βελτίωσης της θέσης των εργαζομένων που είχαν περιληφθεί στο **πρόγραμμα των Εργατικών** (επαναφορά στο δημόσιο ιδιωτικοποιημένων εταιρειών «κοινής ωφέλειας», όπως τρένα, νερό κλπ, φορολογική επιβάρυνση σε μεγαλύτερα εισοδήματα προς όφελος των περισσότερο κοινωνικά αδυνάτων, κατάργηση διδάκτρων και άλλα ανάλογα).

Πόσο έχει χαθεί το μέτρο στην αριστερά!

Όλα αυτά, όταν στη Βρετανία, οι Εργατικοί, ο παραδοσιακός πυλώνας του αστικού διπολικού συστήματος, που ταυτόχρονα είχε τον **απόλυτο έλεγχο του εργατικού κινήματος**, είχαν παλιότερα ως **καταστατική αρχή** την εθνικοποίηση/κοινωνικοποίηση όλων των μεγάλων ιδιωτικών επιχειρήσεων.

Τότε, και σωστά, αυτός ο κοινοβουλευτικός και δια του κράτους Βρετανικός «σοσιαλισμός», αντιμετωπιζόταν από τις βασικές πτέρυγες της αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς ως **κλασικός και ανέφικτος μεταρρυθμισμός** εντός του καπιταλισμού.

Σήμερα, με **καρικατούρα** αυτής της προσέγγισης, απλά και μόνο την **κρατικοποίηση των λεγόμενων «φυσικών μονοπωλίων»** (μη ξεχνάμε ότι πολλές καπιταλιστικές χώρες διατήρησαν τον κρατικό έλεγχο σε αυτά, μη ακολουθώντας το ακραίο νεοφιλελεύθερο παράδειγμα της Βρετανίας), πολλοί μιλούσαν για «σοσιαλιστικό πρόγραμμα».

Το μοναδικό ελάττωμα που έβλεπαν ήταν «η μη στήριξη στο εργατικό κίνημα», κενό που θεωρούσαν ότι θα γίνει αντιληπτό στην πορεία ή θα το κάλυπταν οι ίδιοι.

Περισσεύουν φυσικά οι δεξιοί κάθε είδους που ισχυρίζονται ότι οι Εργατικοί έχασαν, «τιμωρήθηκαν», επειδή έκαναν την ανοησία να προβάλλουν ένα υπερ-αριστερό πρόγραμμα. Η αλήθεια είναι ακριβώς αντίθετη: Δεν προβάλλουν πλέον, έστω στα λόγια, ένα κάποιο σοσιαλιστικό σκοπό, έστω μέσω ενός ρεφορμιστικού, κοινοβουλευτικού δρόμου όπως παλιά, ούτε θέτουν ζήτημα για οποιοδήποτε κοινωνικό μετασχηματισμό, παρά μόνο για μια άλλη καπιταλιστική διαχείριση, με διαφορετικό ρόλο του κράτους.

Στην εποχή του φονικού ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας, όχι μόνο σημαντικές αντικαπιταλιστικές μεταρρυθμίσεις, αλλά και απλά εργατικά αιτήματα βελτίωσης, δεν μπορούν να απαντηθούν με μαγική παράκαμψη του ερωτήματος «και ποιος θα κρεμάσει την κουδούνα του γάτου την ουρά;».

Δηλαδή, δεν μπορούν να υλοποιηθούν χωρίς συνολικό πολιτικό επαναστατικό αγώνα από μεριάς του εργατικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς και χωρίς την ισχυρή αυτοτελή της ύπαρξη και δράση.

Πέρα από τα εκλογικά ποσοστά, έχει μεγάλη σημασία η μεταβολή που συντελείται από την άποψη των

κοινωνικών και πολιτικών μετατοπίσεων τμημάτων της εργατικής τάξης στη Βρετανία, από τους Εργατικούς στους Συντηρητικούς.

Το Εργατικό Κόμμα ήταν ο ορισμός του εργατικού κόμματος από άποψη ταξικής σύνθεσης και αντιπροσώπευσης. Στην ουσία βλέπουμε μετακινήσεις σαν και αυτές που έγιναν και στη Γαλλία σταδιακά μετά το 1980 (και με την κυβέρνηση της «πληθυντικής αριστεράς») μεταξύ ΓΚΚ και Λεπέν.

«Αντιδραστικοποιείται η εργατική τάξη», λένε πολλοί, αρνούμενοι να δουν **σημαντικές πολιτικές μεταβολές στα χαρακτηριστικά της αριστεράς**, όχι μόνο σε ότι αφορά τις **πολιτικές θέσεις** της, αλλά και τη **ΘΕΣΗ** που έχει στο σύστημα εξουσίας. Εντός ή εναντίον του; Αντιπροσωπεύοντας ποιες τάξεις και στρώματα; Αν διατρέξει κάποιος τη φιλολογία της λεγόμενης σύγχρονης ευρωπαϊκής αριστεράς, ξεχειλίζει η **υποτίμηση ή/και περιφρόνηση προς την εργατική τάξη** (στην καλύτερη περίπτωση της αποδίδονται υποτιμητικά, ευρωσκελτικιστικά αισθήματα, αν όχι αποκλειστικά ρατσιστικά και ξενοφοβικά αισθήματα) , ενώ δεν κρύβεται η **γοητεία από τα μικροαστικά, μεσοαστικά, «κοσμοπολίτικης» αναφοράς κοινωνικά στρώματα** και ομάδες και τις αντίστοιχες «ευαισθησίες» τους...

Με τούτο και με τα άλλα, το μεγάλο πρόβλημα δεν είναι που ο Κόρμπιν «δεν πήρε τις εκλογές», αλλά το γεγονός ότι «πήρε την αριστερά» στον κόρφο του και στο πρόγραμμά του. Και τελικά στον γκρεμό...

ΠΗΓΗ: ΠΡΙΝ